28.11.2021 г. / 16:30:55

Вяра

Цитати от духовни съвети

Всяка вечер трябва да изпитваме себе си как е преминал денят ни, и всяка сутрин също трябва да изпитваме как е преминала нощта.

- Живей сякаш ежедневно умираш. Животът ти скоро ще премине като сянка от облак пред слънцето.

- Спомни си за безкрайните мъки, за които говорят свещените книги, за геенския огън, външната тъмнина, скърцането със зъби, ада на преизподнята, незаспиващия червей. И си представи как грешниците викат там с горчиви сълзи и никой не ги избавя; ридаят, оплакват себе си, и никой не ги съжалява; въздишат от дълбините на сърцето си, но никой не проявява състрадание към тях; умоляват за помощ, оплакват се от скръбта, и никой не им обръща внимание.

- По отношение на хората не се предавай на печал, не се смущавай, не бягай, но считай себе си за прах под нозете им. Без това не можеш да се спасиш и да избегнеш вечните мъки.

- Десет добродетели необходими за спасението на душата:

Първата добродетел е вярата, понеже чрез вярата и планини се преместват и всичко, каквото (вярващите) поискат, ще получат - е казал Господ. Всеки се утвърждава във всички славни и чудни дела чрез вярата си. От произволението ни вярата или намалява, или се увеличава.

Втората добродетел е нелицемерната любов към Бога и към хората. Любовта обхваща и свързва в едно всички добродетели. Само чрез любовта се изпълнява целият закон и се живее богоугоден живот. Любовта се състои в това - да полагаш душата си за приятеля си и да не правиш другиму това, което не би искал да направят на теб.

Третата добродетел е постът.

Четвъртата добродетел е въздържанието - майката и съюзът на всички добродетели. Ако обуздаеш стомаха си, ще влезеш в рая, тъй като въздържанието е убийство на греха, отдалечаване от страстите, начало на духовен живот и ходатай за вечни блага. Обратно, пресищането лишава човека от духовни дарове, защото ситостта на стомаха го тегли към сън и възбужда в него скверни помисли и той не може да извършва бдение, нито да се занимава с четене или с ръкоделие, нито пък да извършва каквото и да било друго добро дело.

Петата добродетел е бдението. Бдението, придружено от разсъждение, очиства ума от разсеяност на помислите, прави го лек и го въвежда в молитвата.

Шестата добродетел е Иисусовата молитва. Това е общо дело на човека с ангелите. Чрез тази молитва хората скоро се приближават до ангелския начин на живот. Молитвата е източник на всяко добро дело и на добродетелите и прогонват от човека мрака на страстите... "Го́споди Иису́се Христе́, Сы́не Бо́жий, поми́луй мя́, гре́шнаго (*или* грешную)" - Стоиш ли, седиш ли, ядеш ли, пътуваш ли, или правиш нещо друго - постоянно казвай тази молитва, като усърдно се принуждаваш към нея, тъй като тя поразява невидимите врагове като воин със здраво копие. Запечатвай я и в мисълта си... По време на молитва не бива да се отклоняваш с мисълта си тук и там по житейски тленни неща, а трябва без леност да пребиваваш със съзнанието си само в тази молитва, защото молитвата не е

нищо друго, освен отчуждаване от видимия и невидимия свят. Затова трябва да затваряме ума си в молитвата. Където стои тялото, там и умът да бъде с нас и да няма никакъв помисъл по време на молитва.

Седмата добродетел е смирението и смиреномъдрието. Сърдечното смирение без труд спасява стария, болния, убогия, бедния и необразования човек. Заради него се прощават всички съгрешения. То изважда човека от дълбоката греховна бездна. Чрез смиреномъдрието се разрушават всички вражески мрежи и замисли. То вкоренява духовния живот и предпазва от падения.

Осмата добродетел е безмълвието, тоест отдалечаване от всяка житейска грижа и смущение или безответно мълчание сред множество хора. Обуздалият и сдържащият езика си ще въздържи и цялото си тяло. Въздържаният по отношение на езика ще избегне и всяко зло, произлизащо от него. Езикът е неудържимо зло. Мнозина са паднали от острието на меч, но не така, както от своя език, тъй като езикът е двуостър меч, невидимо заколващ душата и тялото на онези, които постоянно празнословят в суетни сборища.

Деветата добродетел е нестяжателността по отношение на вещите и крайната бедност.

Десетата добродетел е благоразумното разсъждение във всяко нещо. Защото липсата на разсъждение довежда и доброто до зло и затова е недобра.

Без тези десет добродетели е невъзможно да се спасим.

- Светите отци са ги разяснявали в различни обширни беседи, а тук е казано за тях накратко. Три от тези добродетели - първо - постът, тоест благоразумното и постоянно въздържание, второ - непрестанното упражняване в

поучаване от Божественото Писание с благоразумно бдение, тоест според съвестта, силата и бодростта на всекиго, и трето - разумната Иисусова молитва, тоест с внимаване на ума в думите на молитвата и с вътрешно пазене на сърцето - тези три добродетели са основните, трябва да се извършат разумно - пред лицето на Бога и заради Него, без каквото и да било лицемерие, човекоугодничество и тщеславие. В противен случай извършващият ги не се различава по нищо от неизвършващия ги. По-добре е да оставим онази добродетел, чрез която произволно високоумстваме. Награда се дава не толкова за трудовете, колкото заради смирението.

- Преди всяко грехопадение бесовете докарват върху човека следните страсти: мрачна забрава, жесток гняв, тоест нечовешка и зверска злоба, и незнание, като безпросветна тъмнина. Тези три страсти предшестват всеки грях.

- Защото човек не ще извърши нито един грях без предварително да се е предразположил към всяко зло или чрез забрава, или чрез гняв, или чрез незнание. От тях възниква душевна безчувственост, тоест умът - душевното око - става тъмен и тогава всички страсти го пленяват.

Най-напред се ражда маловерието. А маловерието поражда самолюбието - началото и края, корена и родоначалника на всяко зло. То е безсмислена любов към собственото тяло, когато някой навсякъде и във всички неща избира това, което е полезно само за него.

Този зъл корен на страстите се изкоренява чрез любов, милосърдие и отричане от своеволието.

Самолюбието поражда немилосърдие и сребролюбие - ненаситна утроба, също корен и причина на всяко зло.

От тези двете - самолюбието и сребролюбието - на всяко

място произлизат всяко нещастие и жестоки злодейства. Както в миряните, така и в монаха сребролюбието поражда гордост, чрез която бесовете са отпаднали от светата слава и са свалени от небето.

Гордостта поражда славолюбие, от което се прелъстил Адам, като поискал да стане Бог и не станал, и с това докарал страдание и проклятие на целия човешки род.

Славолюбието поражда сластолюбие, чрез което Адам паднал и е бил изгонен от рая.

Сластолюбието поражда чревоугодничество и различни блудни дела.

Блудството поражда гняв, който угася сърдечната топлина и е гибелен за всяка добродетел.

Гневът поражда злопаметност - охладняване на духовната топлина.

Злопаметността поражда мрачна и злобна хула против брата ни.

Хулата поражда преждевременна печал, като ръжда, разяждаща човека.

Скръбта поражда безумна наглост.

Наглостта поражда тщеславие, изваждащо на показ добродетелите и чрез това оставящо трудовете без награда.

Тщеславието поражда невъздържано многоречие. Многоречието поражда празнословие, пленяване.

Унинието поражда мрачен сън.

Ако някой победи тези страсти, ще му се покорят и останалите, каквито са страхливостта, ужасът, завистта,

омразата, лицемерието, ласкателството, ропотът, неверието, лихварството, пристрастието, вещолюбието, малодушието, жлъчността, самомнението, властолюбието, човекоугодничеството, дързостта, смехът, пълното падение, неизразимата пропаст и гибел чрез отчаянието - състояние, в което човек сам се вкоравява, не познавайки Божието човеколюбие и милост - че Той е дошъл на земята, за да спаси грешниците, и че на земята няма такъв грях, за който да няма прошка.

От следните седем страсти - самолюбие, сребролюбие, гордост с тщеславие, злопаметност, осъждане, самомнение, отчаяние - се състои краят на всички страсти.

Ако някой не пази себе си от тези страсти и не ги отхвърли, той ще погуби следните десет добродетели: вяра, любов, пост, въздържание, бдение, молитва, смирение със смиреномъдрие, безмълвие с мълчаливост, нестяжателност и разсъждение, и заедно с това ще увреди всички останали добродетели.

Ако някой има дори само една от тези главни страсти, такъв не ще преуспее ни най-малко, макар и да се подвизава против другите страсти, да извършва някаква добродетел или пък дори и да пролее кръвта си за Христа. И молитвата на такъв е неприятна на Бога.

- Светият Дух не ще се всели, докато човек не се очисти от душевните и телесните страсти. Само един може да пребивава вътре в човека - или Светият Дух, или страстите. Където е Светият Дух, там страстите не се приближават, а където са страстите, там пребивава не Светият Дух, а лукавият.

- Трябва да сдържаме и езика си, като източник на всяко зло и разрушител на доброто. По този начин всички душевни и телесни страсти ще престанат да действат и ще бъдат усмирени. Човекът ще стане безстрастен и ще започне да

придобива вечен живот. А врагът ще бъде победен, понеже ще се окаже безсилен, и всичките му оръжия и козни ще се обезсилят.

- Трудейки се, пази се, човече! Тоест, молейки се внимателно, пази себе си с велика осторожност, за да се молиш в псалмите и молитвословията със страх, радост, горещо усърдие и земни поклони пред божествената икона. Защото в псалмите ще намериш и поучение, и молитва. Произнасяй думите на молитвата не само с върха на езика си, а се моли от цялото си сърце. Съединявай в едно и тялото, и душата, и ума.

- Както пълнещият счупен съд с вода не може никога да го напълни, така и молещият се без внимание не ще получи награда. Иска се не просто да изговорим псалома или да кажем молитвата, сякаш казваме обичайния си урок; но трябва да се молим с псалом и с молитва на Бога от цялото си сърце и постоянно да бъдем в душевно умиление, с чиста мисъл. Бог не изисква количество установени псалми и молитвословия, а слуша внимателно несмутения ни и твърд ум. Защото мнозина казват хиляди молитви с език, а с ума си мислят за суетни, скверни и нечисти неща. И как Бог ще чуе и ще послуша такива?

- ... стой на молитва умилено, скромно, като си представяш, че се намираш пред Божия Престол и считаш себе си за прах и пепел, за паяк и мравка, а делото си - за паяжина, чувствай се като подсъдим, съден от Бога, престъпил заповедите Му и извършил всяко зло... Ръцете е обичайно да поставяш пред гърдите. Подобно на това, както осъденият на смърт стои пред съдията, без да се да се оглежда насам-натам, така и ти трябва да стоиш пред Бога, пред Когото Ангелите стоят със страх и Го прославят с непрестанни песни. Защото недремещото око ден и нощ гледа какво вършим, какво мислим или как живеем, на

кого възлагаме надеждата си във всяка скръб и нужда - на човек ли или на Неговите щедрости. И както иска Великият Владика и праведен наш Господ Иисус Христос - Синът Божий, истинският Бог, така може да ни избави от всяка напаст и беда. А себе си считай за по-лош от всеки човек и от всяка твар и считай делото си за неугодно на Бога. Ако не постъпваш така, тайното безстрашие възбужда хулно високоумие. Според вярата ни и Бог ни помага във всяка нужда. Ако по-силно се надяваме и се уповаваме, по-силно ни помага и Бог.

- Ако някой не възложи целия себе си на Бога и в необходимите телесни нужди и във всяка скръб не казва: “Както е угодно на Бога” - не може да се спаси... Когато боледуваме, получаваме рани или се приближаваме до смъртта и умираме, или търпим недостиг от необходими неща и нямаме никого, който да ни помилва, и ако при това кажем: “Нека Бог да постъпи с нас така, както иска” - то дори само с това дяволът, нашият враг, ще бъде посрамен и победен.

- Когато врагът не може сам да досади по някакъв начин на някого от нас и да му попречи в добрия начин на живот, тогава докарва непосилни скърби - подстрекава против нас някои подходящи за него хора, за да ни победи чрез тях, използвайки ги като свое оръжие. Тогава търпим заради небесното царство нанасяните от него скърби чрез охулване, клевети и унижения от хора - ще удържим похвална победа против самия враг.

- Спомни си за древните светии, за които целият свят е бил недостоен, как са живели в лишения, скърби, гонения, притеснения. А ти какъв нов път искаш да установиш, по който мислиш да се спасиш? Ако не можеш да се трудиш по светоотечески, то поне търпи разумно по светоотечески.

- Ако някой търпи охулване и нападки с благодарност заради Бога, върши немалко дело. В това - да търпим скръб от брата - има смирение и любов. Мнозина са се спасили единствено с

това.

- В днешно време няма по-добър път към спасението от този. Бъди глух, ням, сляп и като че ли безчувствен към всичко житейско, отдалечавай се като безумен от хората и се уединявай, и считай себе си за неспособен за нищо, сякаш си юродив заради Бога. Който желае, макар и неразумен пред Бога, да бъде мъдър и разумен в този свят, нека бъде слуга на всички.

- В днешните времена се изисква човек да учи самия себе си, да внимава в самия себе си във всяка добродетел. Въздишащият един час за душата си е по-добър от владеещия целия свят. Всеки, вършейки по нещо от добродетелите, спасява само себе си. А ако някой спасява целия свят, а погуби себе си, каква полза ще има той от това? Всички ние знаем как да се спасим, но поради леност не искаме. Спасявай самия себе си!..

- Към недостатъка на брат си - ако видиш и чуеш за такъв - се отнасяй като сляп, глух и ням, - без да виждаш, без да чуваш и без да говориш, като недосетлив по ум, без да разбираш, без да се показваш мъдър; а бъди внимателен, разсъдлив и прозорлив по отношение на себе си. Ако някой, който желае да се спаси, щом види или чуе каква да е охулваща дума, не направи окото си сляпо, ухото си глухо и езика си ням, не може да остане без смущение и в душевна тишина.

- Когато бъдеш критикуван от някого, не си позволявай да се оправдаваш или да противоречиш, а кажи със смирение: “Прости ми заради Бога”, а за останалото мълчи… За всяко нещо се старай да укоряваш себе си, като показваш и считаш себе си за земя и че пак ще се върнеш в земята. Придобий завинаги три думи: “Прости, благослови и се помоли за мен, грешния”.

- Свикни да говориш за всеки човек добро, а себе си унижавай. В това има голямо смирение, измъкващо душата от ада, отсичане на страстите и голяма победа и оръжие против дявола. Господ Бог да ни укрепва да понасяме търпеливо охулванията...

- Желаещият да се спаси не бива да се бои да посреща жестоките скърби, причинявани от бесове или от хора, защото в човешкия живот стават много изменения; и хората се променят от зло към добро и любов. Боящият се от скърби обикновено изпада в слабост и малодушие.

- ... Бог не ни изоставя в никоя нужда и скръб и никога не допуска изкушение свръх силата ни, и затова трябва с благодарност, заради Бога и бъдещите вечни блага, мъжествено да носим кръста си - да търпим всичко скръбно в даденото време и на даденото място. По думите на апостола, *през много скърби трябва да влезем в царството Божие* (Деян. 14:22). По този тесен, скръбен път ще достигнем до превисокото съвършенство на търпението и на всяко място не ще се лишим от полезното, а ще го получим по Божията милост и не ще пропилеем времето на живота си.

- ... Божият раб, трябва да бъде крепък при всяка скръб, да постави сърцето си сякаш върху твърдиня, а да не бъде мек като вода. Настоящият живот е като въртящо се колело, той е непостоянен и неравномерен. Понякога се случва човек да има благополучие, известно уважение - не прилепяй сърцето си към това; понякога се случва гонение от хора - тогава не се опечалявай; понякога се случват скърби, нападения, страсти от бесове - тогава не скърби. Всичко това идва при нас и се допуска от Бога за наше спасение и отново си отива, както устрои Неговата благодат, за да ни накаже и помилва.

- Ако искаш да не се гневиш на твоя оскърбител, то усърдно от цялото си сърце се моли за него на Бога и му дай някакъв

подарък или малко утешение… Нищо не възбужда гнева у него така, както укоряването му от оскърбител и отвращението от него, а заедно с това и злословието за него, защото чуващият може да му съобщи всичко. Голямо е това зло; тази страст засяга и духовните. Такъв, който спасява себе си и своя приятел, е наистина мъдър и съвършен подвижник и е по-добър от този, който много се труди.

- Пази себе си с голяма предпазливост, защото всеки час ходиш посред страсти и мрежи - навсякъде те обкръжават страсти, навсякъде са заложени мрежи, за да не бъдеш привлечен от врага чрез страстите и мрежите към неговата воля.

- … злохитрите духове налитат върху нас злобно, подобно на лъв, и биха ни погубили, ако Господ не би бил с нас. Те са изключително опитни в изкуството да улавят. Вече над седем хиляди години, без сън, хранене и почивка винаги, по всяко време и по всички начини търсят нашата гибел, с всякаква хитрост и с голямо старание. След като в едно са се оказали безсилни, замислят друго, започват едно и изнамират друго и обикалят наоколо, търсейки да намерят някъде отворена вратичка, през която да влязат и оттам да започнат борба и да напакостят и да сторят зло…

- А техни мрежи наричам прилога на пожеланията и скверните помисли, чрез които се свързваме с всяка страст и падаме във всеки грях. Или по-добре да кажем, това е вратата за бесовете и страстите, през която те влизат при нас и заграбват духовното ни съкровище.

- Ето хитростта на лукавите бесове - те постоянно са заети с нас. Като някакви стражи забелязват нашите наклонности и пожелания - за какво мислим и какво обичаме, с какво сме заети без тяхно участие. И каквато страст забележат в нас, към това и ни подбуждат и такива мрежи ни залагат. По този

начин ние сами възбуждаме против себе си всяка страст и ставаме причина за нея. Бесовете търсят повод в нас, защото чрез собствената ни наклонност и пожелание ние по-бързо ще се оплетем. Те не ни принуждават към това, което не желаем, от което отклоняваме ума си, с което не се съгласяваме по наша воля, че няма да ги послушаме. Полекичка ни изпитват дали няма да приемем някоя страст и вече към нашето желание и усърдие присъединяват своите козни. Защото собствено на нас принадлежи поводът за греха - пристрастието, слабостта и небрежността, - това, че не отсичаме началото на всяка страст; а крайната причина за злото са бесовете. Чрез бесовете падаме във всеки грях и без тяхно участие не ни постига никакво зло.

- Ако намерят страж при сърдечната врата, тоест когато някой свикне да унищожава и да прогонва техните помисли, да отвръща ума си от първоначалния мислен прилог, държи ума си глух иням за техния лай, насочен към дълбините на сърцето, тоест без ни най-малко да се съгласява с тях, то те не могат да напакостят на такъв, тъй като умът му бди в трезвение.

След това те започват да измислят и да залагат различни мрежи и да улавят в страсти, каквито са: разсеяност, ярост, неразумие, самолюбие, гордост, славолюбие, сладострастие, преяждане, чревобесие, блудство, немилосърдие, гняв, злопаметност, хула, печал, наглост, тщеславие, многословие, униние, страхливост, сън, леност, тежест, ужас, ревност, завист, ненавист, лицемерие, ласкателство, ропот, неверие, непослушание, лихварство, вещолюбие, користолюбие, малодушие, двоедушие, жлъчност, властолюбие, човекоугодничество, дързост, смях.

След това възбуждат голяма буря от неотстъпващи блудни и хулни помисли, за да се уплаши подвижникът и да се отчае

или пък да се откаже от подвига и молитвата.

- А ако враговете, въздигайки всичко това, по никакъв начин не могат да възспрат и да отвърнат от подвига твърдата душа и непоколебимия Христов воин, страдалчески положил основите си върху камъка на вярата, така че и реките от скърбите да не могат да го поклатят с устрема си, тогава те го ограбват с нещо, което изглежда добро, като считат за по-лесно под вид на добро да поднесат нещо свое, и по този начин лишават от истинска, най-съвършена добродетел, молитва и подвиг.

- Ако и по този начин не поклатят подвизаващия се в трезвение на ума, тогава се въоръжават с лъжливи привидения, възбуждат различни хора и сами се опълчват заедно с тях, оскърбявайки го и смущавайки го с различни болести.

- Ако и така не победят, тогава нападат с високоумие, влагат помисъл, че той е свят, като му казват тайно: “Колко скърби претърпя”. Когато първоначалните им средства се окажат безсилни, бесовете, като хитър ловец, ги оставят, тръгват си, скриват се и се представят за победени.

- Но изкусният воин пропуска всичко това покрай себе си и го счита за нищо, сякаш то не го засяга. Защото знае, че всичко това е бесовска измислица.

- Но отваряй си очите, човече, внимавай, не прави грешка, те и до гроба ти няма да си тръгнат, а подготвят голяма засада, внимателно оглеждат по какъв начин отново да започнат борбата и да те нападнат, понеже не почиват.

- Нима е възможно човек да се храни изобилно, да се отдава на сън, лежане и постоянно да се утешава, и при това да получи спасение?

- Неумереният сън, леността, ненавременното хранене

стават причина за влизане на бесовете. Като дойдат, те най-напред чукат на сърдечната врата, тоест тайно, като крадци, влагат помисъл и следят, има ли страж, или няма, тоест ще бъде ли приет помисълът, или не. Ако бъде приет, тогава започват да произвеждат страст и да подбуждат към нея и да ограбват духовното богатство.

- Ако желаем да бъдем истински воини и нелъжливи съучастници на Небесния Цар, да отдалечим от себе си всяка мълва и привързаност към всичко земно,.. всяко нехайство, малодушие и женствена слабост и да застанем така против бесовското коварство, да се потрудим в молитвата и в другите добродетели с цялото си усърдие, сила, душа и ум, както човек, който бързо тича по пътя, без да се оглежда,..

- Бог допуска някой да бъде връхлитан от бесовска бран или от някоя друга упорита страст заради гордостта му и високото му мнение за себе си, когато той счита себе си за свят или силен и се надява на себе си, а над по-слабите се превъзнася..

- Нека такъв да осъзнае немощта си, да познае Божията помощ и да се вразуми, че без Божията помощ той не може да върши нищо, и да смири помисъла си.

Или пък допуска това като наказание за греховете, за да се покаем и да бъдем по-опитни в подвига; или пък - заради венците за победата.

От каквото си победен, от каквото страдаш, против това се опълчи преди всички други страсти и против него насочи цялото си усърдие.

Всяка страст и страдание се побеждават чрез несъмнена вяра, сърдечен труд и сълзи, горещо усърдие и бърз устрем да се противостои на настоящата страст - това е високата и похвална светоотеческа борба.

- … който задълго остава в леност или е паднал в голям грях, или нехае за страстта, в която се намира, Светият Дух си отива от такъв.

- Не можем да се приближим до Бога, докато не оставим своя нрав и воля.

- Нищо не ще се случи с нас без участието на Божия промисъл и на Неговото устроение. Бог очаква от нас само произволението на ума ни. Но Божиите съдби са непостижими и затова трябва с търпение да спасяваме душите си, и *който претърпи докрай, ще бъде спасен* чрез Христа Иисуса, нашия Господ. Нему слава сега и винаги, и във вечните векове. Амин.

{{_LINK1_}}

---

buditeli.info © 2017